

Χαιρετισμός στην ημερίδα του Γραφείου Διασύνδεσης της ΑΣΠΑΙΤΕ «ΟΙ ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΤΗΣ ΑΣΠΑΙΤΕ ΚΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΞΟΔΟΙ ΚΑΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ»

Η επαγγελματική αποκατάσταση των νέων δεν είναι σήμερα καθόλου εύκολη. Απαιτεί επίπονη προσπάθεια και πρέπει να συνυπολογίζονται οι παράγοντες που χαρακτηρίζουν την προσωπικότητα του ατόμου (ενδιαφέροντα, κλίσεις, δεξιότητες) και οι οικονομικές, τεχνοκρατικές και κοινωνικές συνιστώσες που συνεχώς μεταβάλλονται και επηρεάζουν τις επιλογές τους. Η πληροφόρηση και η δυνατότητα σωστής εκτίμησης των όσων συμβαίνουν γύρω μας έχουν εξελιχθεί σε βασικούς παράγοντες της επαγγελματικής επιλογής των νέων. Έχει μεγάλη σημασία όμως η πληροφόρηση να είναι σωστή και έγκυρη. Πιστεύω ότι όλα όσα θα ακουστούν σήμερα πρέπει να προβληματίσουν σε τέτοιο βαθμό εσάς τους φοιτητές που να αρχίσετε να αναζητείτε μόνοι σας το στόχο που πρέπει να έχετε στην αυριανή επαγγελματική σας πορεία. Η επιτυχία της σημερινής ημερίδας θα εξαρτηθεί από τις πρωτοβουλίες που θα αναλάβετε ατομικά και συλλογικά για να αλλάξετε την τύχη σας. Εύχομαι καλή επιτυχία στις εργασίες της σημερινής εκδήλωσης.

Οι απόφοιτοι της ΑΣΠΑΙΤΕ και ο ρόλος τους στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση

Όταν μιλάμε στους νέους για επαγγελματικές διεξόδους μετά τις σπουδές τους οφείλουμε να είμαστε ειλικρινείς και συγκεκριμένοι, γιατί συγκεκριμένες θα είναι οι σημαντικές αποφάσεις που θα πάρουν για να τους οδηγήσουν στην επαγγελματική τους επιτυχία, με ότι θετικό αυτή συνεπάγεται (οικονομική ανεξαρτησία, ηθική ικανοποίηση, κοινωνική καταξίωση, σταδιοδρομία σε αυτό που τους ικανοποιεί και τους εκφράζει κ.ά) ή στον εγκλωβισμό των πλαστών ελπίδων και των αόριστων υποσχέσεων.

Για να έχουμε μια αληθινή εικόνα της κατάστασης που πρόκειται να επηρεάσει τις επιλογές των αποφοίτων της ιστορικής αυτής Σχολής πρέπει να αναπολήσουμε στο παρελθόν, να εκτιμήσουμε αντικειμενικά το παρόν και να προβλέψουμε, στο μέτρο του δυνατού, το μέλλον.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν από τους λόγους που οδήγησαν την πολιτεία να ιδρύσει αυτή τη Σχολή. Στο άρθρο 1 του ιδρυτικού νόμου της ΣΕΛΕΤΕ, πριν από 34 χρόνια, αναφέρεται ο κύριος σκοπός που είναι :

"η παιδαγωγική εκπαίδευση και η επιμόρφωση εις την ειδικότητα πτυχιούχων υπηρετούντων ή μελλόντων να υπηρετήσουν σε θέσεις εποπτικού διδακτικού και εργαστηριακού προσωπικού της Κατωτέρας, Μέσης και Ανωτέρας Επαγγελματικής Εκπαιδευσεως ως και του εκπαιδευτικού προσωπικού τεχνολογικών μαθημάτων και εργαστηριακών ασκήσεων των γυμνασίων". Ξεκάθαρος ο σκοπός ίδρυσης της μοναδικής αυτής σχολής : η δημιουργία εκπαιδευτικών κατάλληλων να στηρίξουν την Τεχνική Εκπαίδευση και την Τεχνολογική διάσταση της Γενικής εκπαίδευσης.

Επαγγελματικά δικαιώματα των πτυχιούχων είναι αυτά που προκύπτουν από αυτόν το σκοπό, δηλαδή η εκπαίδευση. Στο άρθρο 10 με τίτλο

«επαγγελματικά δικαιώματα» ορίζεται ότι το πτυχίο της ΑΣΕΤΕΜ αποτελεί τυπικόν προσόν διορισμού σε θέσεις διδακτικού και εργαστηριακού προσωπικού της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης. Στην επόμενη παράγραφο αναφέρεται ότι οι παραπάνω πτυχιούχοι υποχρεούνται να αποδεχθούν διορισμό στη δημόσια δευτεροβάθμια εκπαίδευση και να υπηρετήσουν επί μία πενταετία τουλάχιστον. Για όσους πληρούν αυτήν την υποχρέωση λογίζεται ο χρόνος φοίτησης στην ΑΣΕΤΕΜ ως χρόνος τετραετούς δημόσιας υπηρεσίας. Θέλω να το προσέξετε το σημείο αυτό. Η πολιτεία υποχρεώνει τους εκπαιδευτικούς που προέρχονται από την ΑΣΕΤΕΜ, και που δεν έχουν άλλο επαγγελματικό δικαίωμα από το νόμο πλην της διδασκαλίας στα σχολεία, να υπηρετήσουν οπωσδήποτε επί πενταετία στην

τεχνική –επαγγελματική εκπαίδευση. Δεν το έχει επιβάλλει στους αποφοίτους καμιάς άλλης σχολής. Το «μέτρο» αυτό λαμβάνεται γιατί οι επιστημονικά και παιδαγωγικά πλήρως καταρτισμένοι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ είναι περιζήτητοι στις δημόσιες και ιδιωτικές εταιρίες, οι οποίες εκείνη την εποχή τους προσέφεραν μισθούς πολλαπλάσιους από αυτούς των εκπαιδευτικών. Παρά όμως το δέλεαρ των οικονομικών απολαβών η συντριπτική πλειοψηφία των πτυχιούχων κατευθύνεται προς την εκπαίδευση όχι φυσικά από το ισχύον για αυτήν την εποχή κίνητρο της πολιτείας αλλά επειδή κατά την φοίτησή τους, μέσα από ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα σπουδών υποχρεωτικής φοίτησης, στο οποίο η υψηλή επιστημονική κατάρτιση, η παιδαγωγική εκπαίδευση, η ανθρωπιστική μόρφωση, η εργαστηριακή τεχνική εξάσκηση και η διδακτική άσκηση των σπουδαστών γίνονται εκ παραλλήλου, και γι'αυτό αποκτούν κουλτούρα εκπαιδευτικού. Άλλωστε ακόμη και σήμερα, παρά τις αντιξοότητες που θα δούμε παρακάτω, αποτελούν τον πολυπληθέστερο κλάδο εκπαιδευτικών στην Τ.Ε.Ε (Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση).

Να τονίσουμε εμφαντικά σε αυτό το σημείο ότι η εισαγωγή των φοιτητών στην ΑΣΕΤΕΜ αποτελείτο από δύο στάδια. Το πρώτον οι Εξετάσεις, που διενεργούσε η ίδια η Σχολή –δυσκολότερες κατά πολύ από τις τότε Γενικές- και το δεύτερο στάδιο, η διαδικασία της Συνέντευξης, στην οποία ήταν υποχρεωμένοι οι επιτυχόντες του διαγωνισμού να υποβληθούν, για να διαπιστωθεί η «ψυχολογική επάρκειά» τους για το λειτούργημα του εκπαιδευτικού, μια διαδικασία που απέτρεπε άτομα με διαταραγμένη προσωπικότητα να συνεχίσουν τις σπουδές τους στη Σχολή. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτό το μοντέλο εισαγωγής φοιτητών που είχε η ΑΣΕΤΕΜ και καταργήθηκε τη δεκαετία του '80, τριάντα χρόνια αργότερα να συζητείται ανοιχτά στους πανεπιστημιακούς κύκλους ως το δέον γενέσθαι σήμερα. Με άλλα λόγια η ΑΣΕΤΕΜ υπήρξε πάντοτε μια Παραγωγική Σχολή Εκπαιδευτικών με δικό της θεσμικό πλαίσιο, όπως οι παραγωγικές σχολές των ενόπλων δυνάμεων, η σχολή Καλών Τεχνών κ.α και δεν είχε καμία σχέση ούτε με τα ΚΑΤΕΕ ή τα ΤΕΙ αργότερα. Η σύγχυση δε που προκλήθηκε μετά την κατάργηση των ξεχωριστών εισαγωγικών εξετάσεων και η ένταξή της εισαγωγής των φοιτητών με το σύστημα των Γενικών και μάλιστα μαζί με άλλες σχολές των ΤΕΙ ήταν απλώς μια σκόπιμη ενέργεια του ΥΠΕΠΘ και της τότε πολιτικής του για την σταδιακή αλλοίωση των χαρακτηριστικών της Σχολής καθώς και του ιδιαίτερου ρόλου της.

Οι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ αποτελούσαν, σύμφωνα με το Ν. 576/1977, τον κλάδο 7 και προτάσσονται στους διορισμούς έναντι όλων των άλλων Μηχανικών που τελείωναν την ΠΑΤΕΣ, οι οποίοι διορίζονται μόνο ελλείψει πτυχιούχων της ΑΣΕΤΕΜ, όπως ορίζει το άρθρο 15 του παραπάνω νόμου. Δηλαδή η πολιτεία αναγνωρίζει και με αυτόν το νόμο ως καταλληλότερους για την εκπαίδευση τους πτυχιούχους της ΑΣΕΤΕΜ που είναι και οι μόνοι, ακόμη και σήμερα, που λαμβάνουν πτυχίο «εκπαιδευτικού τεχνολόγου μηχανικού».

Έτσι με ουσιαστικά ανύπαρκτο το πρόβλημα της επαγγελματικής αποκατάστασης φθάνουμε στη ψήφιση του Ν.1566/85 όπου εκτός των άλλων θεσμοθετείται:

Α) η αναλογία διορισμών 70% -30% για τους πτυχιούχους ΑΣΕΤΕΜ και ΤΕΙ_ΠΑΤΕΣ αντίστοιχα.

Β) η ίδρυση των Ενιαίων Πολυκλαδικών Λυκείων (Ε.Π.Λ).

Με μεταγενέστερο νόμο οι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ και οι πτυχιούχοι των ΤΕΙ που έχουν πτυχίο ΠΑΤΕΣ αποτελούν τον κλάδο ΠΕ-17, οι μηχανικοί ΑΕΙ που έχουν πτυχίο ΠΑΤΕΣ τον κλάδο ΠΕ-12 και οι εργαστηριακοί καθηγητές (εργοδηγοί ή πτυχιούχοι ΤΕΛ με ΠΑΤΕΣ) τον κλάδο ΤΕ-1.

Στα Ε.Π.Α εισάγεται το μάθημα «Τεχνολογία και Παραγωγή» (5 ώρες εβδομαδιαία στην Α τάξη) που το αναλυτικό του πρόγραμμα είναι το ίδιο με αυτό του μαθήματος της Γενικής Τεχνολογίας που διδάσκεται στην ΑΣΕΤΕΜ. Οι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ είναι οι μοναδικοί που έχουν εκπαιδευτεί στη διδακτική μεθοδολογία του μαθήματος, αλλά δεν τους δίδεται η αποκλειστική ανάθεση διδασκαλίας από το ΥΠΕΠΘ, που στα πλαίσια μιας ιδιότυπης κοινωνικής πολιτικής αναθέτει το μάθημα σε όλους σχεδόν τους κλάδους των τεχνικών ειδικοτήτων ακόμη και σε ειδικότητες άσχετες με το συγκεκριμένο αντικείμενο, όπως των Γεωπόνων.

Την περίοδο αυτή έχουν ξεκινήσει οι προσπάθειες των διαφόρων συντεχνιών επιστημονικών κλάδων να διεισδύσουν στην εκπαίδευση. Η ραγδαία αύξηση της ανεργίας και ο αυξανόμενος αριθμός πτυχιούχων εντείνει τις πιέσεις στην πολιτεία, η οποία ενδίδει χωρίς να μελετήσει τις εκπαιδευτικές ανάγκες, αλλά και την καταλληλότητα του εκπαιδευτικού προσωπικού, στις πιέσεις που σύντομα μεταβάλλονται σε πελατειακές σχέσεις. Η ΠΑΤΕΣ δέχεται υποψηφίους και για τις ειδικότητες που έχει η ΑΣΕΤΕΜ, ιδρύει παραρτήματα σε όλη την Ελλάδα, ενώ με υπουργικές αποφάσεις αυξάνεται εντυπωσιακά ο αριθμός των εισαγομένων.

Οι ΤΕ-1, με φοίτηση δύο εξαμήνων στα ΤΕΙ, «βαφτίζονται» ΠΕ-17 (Ν.1829/90 και Ν.2009/92) και καταλαμβάνουν τις θέσεις των πτυχιούχων της ΑΣΕΤΕΜ. Οι θέσεις οι οποίες δημιουργούνται δεν καταλαμβάνονται πια από τους λίγους πτυχιούχους, που ανακηρύσσει κάθε χρόνο η σχολή μας, αλλά από εκπαιδευτικούς άλλων κλάδων που είτε είχαν την εκπαίδευση ως δεύτερη επιλογή ή βρέθηκαν σε αυτήν εξ ανάγκης, λόγω της ανεργίας στον τομέα τους. Επίσης οι πολλές και διαφορετικές ειδικότητες έφεραν ανομοιογένεια και πολλές συντεχνιακές αντιθέσεις στο χώρο της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, με ότι αρνητικό αυτό συνεπάγεται, τόσο στη δομή της εκπαιδευτικής κοινότητας όσο και στη μαθησιακή διαδικασία (π.χ Γεωπόνοι, φυσικοί, αρχιτέκτονες κ.ά στην Τεχνολογία).

Πρέπει να αναφέρουμε ότι οι παρεμβάσεις της Ε.Τ.Ε αυτό το διάστημα ήταν καθοριστικές. Καταφέραμε να καταργηθεί η τροπολογία σκάνδαλο που ευνοούσε με απαράδεκτο τρόπο τους ΤΕ-1 και θεσμοθετήθηκε (Ν.2158/1993), με πρόταση της Ε.Τ.Ε, δίκαιη αναλογία (με βάση των αριθμό των εγγεγραμμένων στις επετηρίδες) μεταξύ των κλάδων ΠΕ-12 και ΠΕ-17(Ν.2413/1996).

Στις 8 Οκτωβρίου 1993 (Π.Δ 451) εισάγεται η διδασκαλία του μαθήματος της Τεχνολογίας στα Γυμνάσια. Το ΥΠΕΠΘ υιοθετεί όλα τα σκέλη της πρότασης (29/1993) του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου (Αναλυτικό πρόγραμμα, ωρολόγιο πρόγραμμα, διδακτέα ύλη) εκτός από αυτό που αφορούσε το κατάλληλο εκπαιδευτικό προσωπικό, γιατί υποδείκνυε ρητά τους πτυχιούχους της ΑΣΕΤΕΜ ως καταλληλότερους για τη διδασκαλία του. Έτσι η ανάθεση διδασκαλίας του δίδεται ξανά (όπως η "τεχνολογία και παραγωγή")σε όλους σχεδόν τους κλάδους των τεχνικών ειδικοτήτων. Όμως οι συνεχείς παρεμβάσεις της Ε.Τ.Ε, η ανάδειξη του επιστημονικού και διδακτικού έργου των συναδέλφων αλλά και της εκπαιδευτικής μεθοδολογίας της Σχολής, μέσα από επιστημονικές ημερίδες, διεθνή συνέδρια και επιμορφώσεις είχαν ως αποτέλεσμα το 50% περίπου των θέσεων στα Γυμνάσια να καλυφθούν από πτυχιούχους μας. Οι διορισμοί από το 1994 μέχρι και το 1997 έχουν ως συνέπεια την αποσυμφόρηση των επετηρίδων των ειδικοτήτων μας, ενώ οι εναπομείναντες σε αυτές αποκτούν αρκετή προϋπηρεσία που θα τους επιτρέψει μετά την κατάργηση της επετηρίδας (Ν2525/97) να διεκδικήσουν και να επιτύχουν μόνιμο διορισμό.

Πρέπει επίσης να αναφέρουμε ότι ανεξάρτητα με το ποιο κόμμα κυβερνούσε, η Ε.Τ.Ε εισακούστηκε αρκετές φορές από το υπουργείο Παιδείας, (με εξαίρεση την τελευταία τριετία). Απόδειξη οι νομοθετικές παρεμβάσεις της, αλλά και οι προτεινόμενες εγκύκλιοι που θεσπίστηκαν και εφαρμόζονται μέχρι σήμερα.

Επίσης είχε συνεργασία με την ΟΛΜΕ, με τα κόμματα και με Πανεπιστημιακούς φορείς. Δυστυχώς δεν εισακούστηκε και δεν είχε καμιά σχεδόν συνεργασία με τη Διοίκηση της Σχολής. Είμαστε σίγουροι ότι αν οι προτάσεις μας είχαν υιοθετηθεί από τη διοίκηση της

Σχολής, κυρίως την τέως που ασκούσε διοίκηση για 18 έτη, θα ήταν άλλο το μέλλον των πτυχιούχων σήμερα.

Ας συνεχίσουμε όμως την πορεία μας. Με την κατάργηση της επετηρίδας καθιερώνεται ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ. Σταδιακά εντός πενταετίας μειώνεται (κατά 20%) ο αριθμός των διοριζόμενων από επετηρίδα και αυξάνεται των επιτυχόντων από το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Επίσης με το άρθρο 138 του Ν.2725 /1999 εξασφαλίζουν διορισμό και οι έχοντες δεκαεξάμηνη προϋπηρεσία μέχρι την 30-6-1997. Διορισμοί όμως δεν γίνονται για δύο συνεχή έτη, 1998 και 1999, λόγω της αναδιάρθρωσης της Τεχνικής – Επαγγελματικής Εκπαίδευσης που προκύπτει από την ίδρυση των ΤΕΕ (Ν2640/1998). Οι ανάγκες όμως για εκπαιδευτικό προσωπικό στα ΤΕΕ, τα πρώτα χρόνια λειτουργίας τους, είναι μεγάλες έτσι προσλαμβάνονται αρκετοί αναπληρωτές, (πολλοί δεν είχαν παιδαγωγικές σπουδές) . Στον πρώτο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ που πραγματοποιείται για τις τεχνικές ειδικότητες το 2002 δίδεται η δυνατότητα συμμετοχής ατόμων χωρίς καμία Παιδαγωγική Κατάρτιση (παρ 21 άρθρο 6 του Ν2909/2001). Ουσιαστικά με το νόμο αυτό παύει το παιδαγωγικό πτυχίο να αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει κάποιος εκπαιδευτικός. Έτσι στον αιώνα της δια βίου εκπαίδευσης, στον αιώνα του μαθαίνω πως πρέπει να μαθαίνω, τη στιγμή που τα εκπαιδευτικά συστήματα όλων των προηγμένων χωρών επαναπροσδιορίζουν το ρόλο του εκπαιδευτικού προς τα πάνω, αφού τον θέλουν υποστηρικτή και σύμβουλο του παιδιού με ολοκληρωμένη ψυχοπαιδαγωγική εκπαίδευση, ο ελληνικός «εκσυγχρονισμός» της εκπαίδευσης επιτάσσει την οπισθοδρόμηση με την απόρριψη των Παιδαγωγικών Σπουδών. Οι αντιδράσεις μας είναι έντονες αλλά οι πόρτες του Υπουργείου είναι ερμητικά κλειστές, γιατί οι εμπνευστές του μοντέλου εκπαίδευσης χωρίς καταρτισμένους εκπαιδευτικούς προετοιμάζουν το επόμενο κτύπημα, το κλείσιμο της ΣΕΛΕΤΕ.

Με το νόμο 3027/2002, καταργείται η ΣΕΛΕΤΕ χωρίς να γίνει η παραμικρή αξιολόγηση του έργου της, χωρίς να εκτιμηθεί η σπουδαιότητα του ρόλου της και χωρίς να τεκμηριώνεται επιστημονικά η ανάγκη της κατάργησής της.

Χωρίς να ληφθεί υπόψη η ομόφωνη απόφαση της ΟΛΜΕ, οι θέσεις της Ε.Τ.Ε και οι απόψεις διακεκριμένων ακαδημαϊκών, αλλά ούτε καν και της τότε διοίκησης της Σχολής, που την τελευταία στιγμή, για να περισώσει ότι μπορούσε από την υστεροφημία της, πρότεινε την Πανεπιστημιοποίηση της Σχολής.

Στη θέση της δημιουργείται η ΑΣΠΑΙΤΕ, που η αποστολή της, σύμφωνα με το νόμο, συμπίπτει με αυτήν των Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και περιλαμβάνει την παράλληλη παροχή παιδαγωγικής εκπαίδευσης. Δημιουργείται πιο απλά ένα «Παιδαγωγικό ΤΕΙ» πράγμα αλλόκοτο, αφού τα ΤΕΙ έχουν σκοπό να καταρτίζουν στελέχη εφαρμογών, ενώ η Παιδαγωγική εκπαίδευση, σε όλον τον κόσμο και θεσμοθετημένα και στη χώρα μας, παρέχεται από Πανεπιστήμια.

Έτσι ορθά η σχολή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ένα ιδιότυπο μόρφωμα. Δεν μπορούμε να φανταστούμε τι είχαν στο μυαλό τους να δημιουργήσουν όσοι το πρότειναν και το θεσμοθέτησαν, ποιές είναι οι ουσιαστικές ανάγκες που καλύπτει και ποιός ο ρόλος της.

Η ΣΕΛΕΤΕ από πρότυπη σχολή της Ευρώπης, όπως την χαρακτήριζε η UNESCO, καταλήγει ως ΑΣΠΑΙΤΕ, μια σχολή συμπληρωματική των ΤΕΙ. Όταν άλλοι στα 4 χρόνια σπουδών παίρνουν πτυχίο Πανεπιστημίου και άλλοι στα 5 χρόνια πτυχίο Πολυτεχνείου, οι πτυχιούχοι ΑΣΠΑΙΤΕ χρειάζονται 5 χρόνια για να αποκτήσουν πτυχίο ισότιμο και αντίστοιχο με αυτό των ΤΕΙ. Αν κάποιος αποφασίσει να μην συνεχίσει τις σπουδές του πέραν των τεσσάρων ετών έχει τη δυνατότητα να λάβει μέρος στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, αλλά οι πιθανότητες επιτυχίας του είναι μικρές, γιατί θα μειονεκτεί όσον αφορά το επιστημονικό αντικείμενο έναντι όλων των άλλων υποψηφίων από Πολυτεχνεία, Πανεπιστήμια και ΤΕΙ. Πρέπει επίσης να γνωρίζετε ότι η εισήγηση του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, είναι να διορίζονται πλέον στην εκπαίδευση οι έχοντες Πανεπιστημιακό Τίτλο και η πολιτεία έχει αρχίσει να κάνει πράξη αυτήν την εισήγηση, με τον αποκλεισμό των πτυχιούχων της

ΑΣΕΤΕΜ σήμερα και συνεπώς και της ΑΣΠΑΙΤΕ αύριο, από τη διδασκαλία των μαθημάτων στα Ενιαία Λύκεια. Πρέπει επίσης να λάβετε σοβαρά υπόψιν σας ότι το τμήμα Τεχνολογικής Εκπαίδευσης και Ψηφιακών Συστημάτων, που δημιουργήθηκε στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, πριν από 5 χρόνια, έχει ήδη ανακηρύξει τους πρώτους πτυχιούχους, οι οποίοι από τη θέση του ισχυρότερου θα διεκδικήσουν τις ίδιες θέσεις με εσάς.

Για ποιο λόγο δημιουργήθηκε αυτή η σχολή και για ποιο λόγο να την επιλέξει κάποιος. Η σχολή αυτή άλλωστε δεν έχει ούτε τη δυνατότητα που έχουν οι Παιδαγωγικές Σχολές εκπαίδευσης καθηγητών ακόμη για την προσχολική αγωγή: να διοργανώσει μεταπτυχιακά προγράμματα και να πραγματοποιεί βασική έρευνα. Δεν έχει λοιπόν, για εμάς, η σχολή, με τη σημερινή της μορφή, ελπίδα επιβίωσης γιατί απλά δεν έχει λόγο ύπαρξης. Εκτός αν σκοπός της πολιτείας ήταν να δημιουργηθεί άλλο ένα ΤΕΙ στην Αττική!

Ας επανέλθουμε όμως στις εξελίξεις που επηρεάζουν το σήμερα

Με το Νόμο 3027/2002 δημιουργείται ο Ενιαίος Πίνακας Αναπληρωτών. Οι διορισμοί γίνονται σε ποσοστό 75% από τους επιτυχόντες του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ και 25% από τους εγγεγραμμένους στον Ενιαίο Πίνακα. Το ποσοστό αυτό πρόκειται να αλλάξει σε 60% - 40%, αντίστοιχα, σύμφωνα με τις πρόσφατες εξαγγελίες του ΥΠΕΠΘ. Επίσης οι θέσεις που δεν καλύπτονται από το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ καλύπτονται από τους εγγεγραμμένους στον Ενιαίο Πίνακα και έτσι οι διορισμοί από τον Ενιαίο Πίνακα μπορεί να ξεπεράσουν και αυτούς από το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Το πρόβλημα είναι ότι στον Ενιαίο Πίνακα μπορούν να εγγράφονται μόνο όσοι έχουν προϋπηρεσία στη δημόσια δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Λίγοι μήνες ή και μέρες προϋπηρεσίας αξίζουν περισσότερο από τον Παιδαγωγικό τίτλο, σύμφωνα με το νομοθέτη Έτσι εσείς δεν μπορείτε να εγγραφείτε στον πίνακα αυτόν, όταν τελειώσετε τις σπουδές σας. Αν όμως βρείτε προϋπηρεσία (άραγε από πού) θα προηγηστείτε όλων όσων δεν έχουν Παιδαγωγικό Τίτλο και ενδεχομένως έχουν περισσότερη προϋπηρεσία από εσάς. Δυστυχώς στον Ενιαίο Πίνακα και κυρίως στις ειδικότητες των Μηχανολόγων, Ηλεκτρολόγων και Ηλεκτρονικών υπάρχουν πολλά άτομα τα οποία δεν έχουν τα τυπικά προσόντα (πτυχίο ΑΣΕΤΕΜ ή ΠΑΤΕΣ) και πρόκειται να διοριστούν άμεσα, αφού και η νέα ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, με τις τελευταίες εξαγγελίες της, φρόντισε να "τακτοποιήσει" τους έχοντες τριάντα μήνες προϋπηρεσία, άσχετα με την κατοχή ή όχι Παιδαγωγικού τίτλου. Το καταδικάζουμε.

Πρέπει να τονίσουμε, ότι όσοι έχουν διοριστεί χωρίς Παιδαγωγικές Σπουδές, με την εφαρμογή των παραπάνω ευεργετικών για αυτούς ρυθμίσεων, δεν έχουν μέχρι σήμερα, έστω και εκ των υστέρων, λάβει καμία Παιδαγωγική Κατάρτιση. Στα σχολεία μας δηλαδή εργάζονται, όσο και αν φαίνεται τραγικό, ανεκπαιδευτοι εκπαιδευτικοί.

Η θέση της Ε.Τ.Ε είναι ξεκάθαρη γιατί είναι επιστημονικά τεκμηριωμένη και πρακτικά αναγνωρισμένη:

Κανένας διορισμός χωρίς Παιδαγωγικό Πτυχίο.

Τέλος, τον Ιούνιο του 2003 (νόμος για τις σχολικές βιβλιοθήκες) εντάσσονται στις ρυθμίσεις διορισμού και οι δεκαεξαμηνίτες που δεν έχουν παιδαγωγικό τίτλο.

Ας γίνουμε όμως κάπως αισιόδοξοι, κοιτάζοντας λίγο πιο πέρα από το παράλογο σκηνικό που έφτιαξαν κάποιοι αγνοώντας όλους μας.

Η τεχνολογική εκπαίδευση, στο πλαίσιο της γενικής εκπαίδευσης, θεωρείται, από όλους τους διεθνείς οργανισμούς, το πλέον απαραίτητο για τον καθέναν -ανεξάρτητα από μελλοντικές επαγγελματικές επιλογές- εκπαιδευτικό στοιχείο της γενικής εκπαίδευσης. Όλες οι προηγμένες χώρες έχουν επαναπροσδιορίσει την Γενική Παιδεία ενισχύοντας την τεχνολογική της διάσταση. Τα τεχνολογικά μαθήματα υπάρχουν από το Δημοτικό μέχρι το Λύκειο, με εξαίρεση τη χώρα μας που ο όρος Γενική Παιδεία σημαίνει το ίδιο ακριβώς που σήμαινε πριν από αρκετές δεκαετίες.

Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Ένωση:

Το επάγγελμα των εκπαιδευτικών θα υποστεί ριζικές αλλαγές κατά τις επόμενες δεκαετίες. Οι διδάσκοντες και οι εκπαιδευτές γίνονται οδηγοί, σύμβουλοι, και διαμεσολαβητές. Ο ρόλος τους, ο οποίος είναι πολύ σημαντικός, είναι να βοηθούν και να ενισχύουν τους διδασκόμενους οι οποίοι, στο μέτρο του δυνατού, είναι και οι ίδιοι υπεύθυνοι για την εκπαίδευσή τους. Βασική παράμετρος των αλλαγών η δια βίου εκπαίδευση, που στηρίζεται στην απόκτηση Τεχνολογικής κουλτούρας.

Σε πολλές οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και συμφωνίες που έχει υπογράψει η χώρα μας, στο πλαίσιο της Κοινότητας, περιλαμβάνεται η ανάγκη της προώθησης της τεχνολογικής εκπαίδευσης.

Στην Ευρώπη, την Αυστραλία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, την Ιαπωνία, το Χονγκ Κονγκ κ.λπ. υπάρχει πλήθος πανεπιστημιακών σχολών που εκπαιδεύουν φοιτητές στο αντικείμενο της τεχνολογικής εκπαίδευσης. Οι απόφοιτοι μπορούν να απασχοληθούν τόσο στην εκπαίδευση, όσο και στην αγορά εργασίας, ως περιζήτητα στελέχη επιχειρήσεων, λόγω της ελαστικότητας και της γενικής τεχνολογικής υποδομής που διαθέτουν.

Να λοιπόν η ανάγκη που δημιουργείται και θα πρέπει να καλυφθεί άμεσα.

Χωρίς την ύπαρξη πανεπιστημιακής σχολής που θα κάνει έρευνα και θα υποστηρίζει επιστημονικά το σπουδαίο αυτό θεσμό, δεν είναι δυνατόν να αποκτήσει το αυτονόητο κύρος που επιβάλλεται τόσο στην εκπαιδευτική κοινότητα όσο και στην κοινωνία. Η ΑΣΣΕΤΕΜ/ΣΕΛΕΤΕ (ΑΣΠΑΠΤΕ) είναι η μόνη σχολή στη χώρα μας που προσφέρει βασικό πρόγραμμα εκπαίδευσης καθηγητών στην τεχνολογική εκπαίδευση στο πλαίσιο της γενικής εκπαίδευσης. Για το λόγο αυτόν είναι αναγκαία η μετεξέλιξη της ΣΕΛΕΤΕ σε πανεπιστημιακή, με το συγκεκριμένο αντικείμενο, τη στιγμή που ιδρύεται πλήθος πανεπιστημιακών σχολών και τμημάτων σε ήδη κορεσμένους τομείς, με μεγάλο κοινωνικό και εκπαιδευτικό κόστος. Η πανεπιστημιακή αυτή σχολή θα εκπαιδεύει τους καθηγητές τόσο της τεχνολογικής εκπαίδευσης στο πλαίσιο της γενικής εκπαίδευσης όσο και της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης..

Στη χώρα μας δεν υπάρχει σχολή που να εκπαιδεύει εκπαιδευτικούς ικανούς να ανταποκριθούν σε αυτές τις νέες απαιτήσεις..

Πουθενά δεν υπάρχει ένα οργανωμένο πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών σε αντικείμενα όπως: Διοίκηση Τεχνικής και Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, οργάνωσης και προγραμματισμού της ΤΕΕ, Επαγγελματικού Προσανατολισμού, Διδακτικής των Τεχνολογικών Μαθημάτων, Εκπαιδευτικής Τεχνολογίας κ.ά. Τα Πανεπιστήμια δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν τμήματα που θα δίνουν το πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας, παρόλο που είχαν την δυνατότητα από το 1997 να το κάνουν.

Η ΣΕΛΕΤΕ, με την υποδομή και εμπειρία της, μπορεί και πρέπει ανοίξει ξανά νέους ορίζοντες.

Σεραφείμ Τριβέλλας
Πρόεδρος της Ένωσης Τεχνολόγων Εκπαιδευτικών